

Vierde Oegstgeester Dictee (specialisten)

auteur: Ton den Boon

Was de schrijver een Jan Stapallemachtig? We weten het niet, maar in zijn romans stappen wel alter ego's rond met een voorliefde voor brunhildes met kallipygische partes posteriores, die door de natuur al zo gul bedeed zijn, dat ze geen calisthenics meer nodig hebben. Met zulke vrouwen liggen die personages met gusto voor – excusez le mot – Kaap Kont. Lijsjes-albedil en tobbetjes-even-rond mogen zich doorgaans wat minder in hun mannelijke belangstelling verheugen, maar rendez-vousstjes met wilhelmina's-vooruit, uitgerust met plantureuze bombonella's, lijken Wolkers' personages nimmer uit de weg te gaan.

Het juveniele donjuanisme eenmaal ontgroeid, verruilde de schrijver, wellicht uit een Elysisch verlangen, Amsterdam, waar steeds meer grachtengordeldieren in kouweardappelenbuurten gingen wonen, voor het idyllische Texel, zijn shangri-la. Hij bezat er een weeldetuin, een ware hof van Eden, vol schuimbeestjes, wiewouters en wellicht zelfs karwijrupsen, herinnerend aan de Elyse velden.

In dat verrukkelijke oord, een waar elysium dus, vlogen nog geen aedesmuggen rond en siksiyuru's lieten zich er begrijpelijkerwijs niet horen. Tussen het look-zonder-look dat er kon stuivertje-wisselen met mozes-in-het-biezen-mandje, kooltje-vuur en natuurlijk suzanne-met-de-mooie-ogen, vloog wellicht ooit wél een aglajavlinder rond.